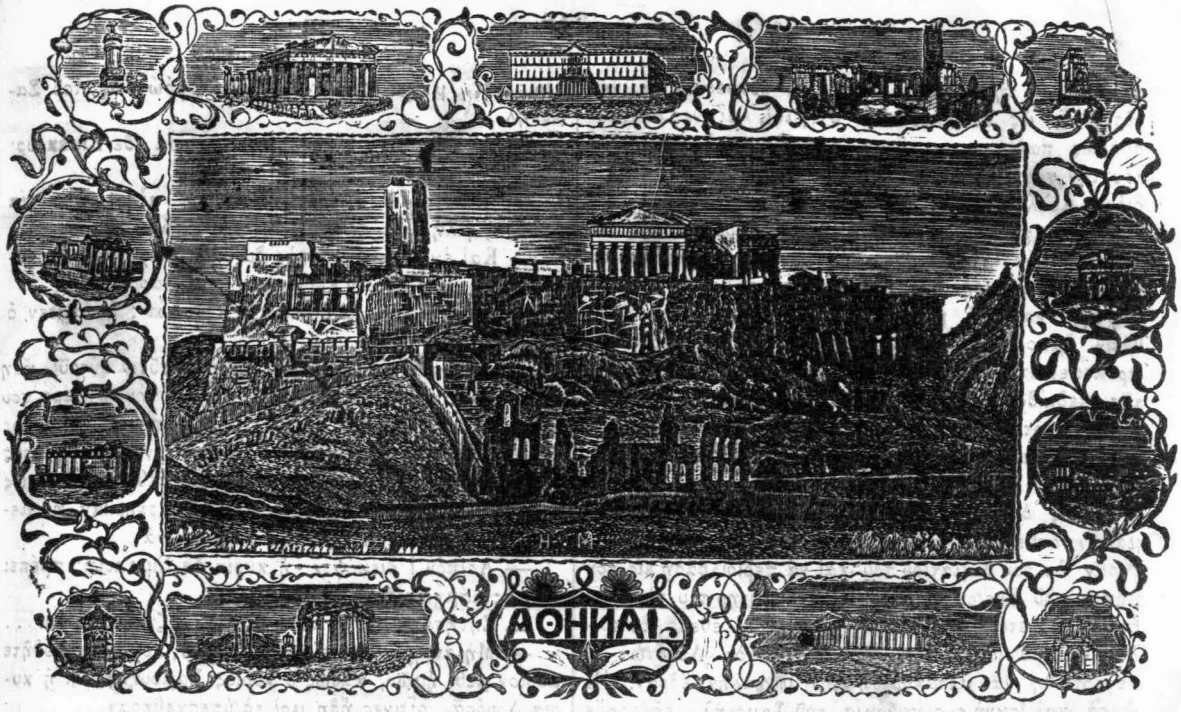

ΗΕΥΤΕΡΠΗ

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΜΕ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΑΣ.

Φυλλάδ. 106. *Τόμος.* Ε'.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ — ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, ΤΗΝ 15 ΙΑΝΝΟΥΑΡΙΟΥ 1852.

ΗΘΙΚΑΙ ΜΕΛΕΤΑΙ.

ΤΟ ΑΝΕΥ ΜΗΤΡΟΣ ΤΕΚΝΟΝ.

(Συνέχεια ἴδ. φυλ. 105*).*

—ο—

Ε'.

Εἰς τὸν Ἥλιον.

Ἡ ἀρχὴ τοῦ φθινοπώρου ἐν Φλάνδρᾳ ὁμοιάζει τὸ ἔαρ. Ἀπὸ τῶν πρώτων ἡμερῶν τοῦ μηνὸς Ὀκτωβρίου ὁ θολερὸς καὶ συννεφώδης οὐρανὸς τῆς ὑετώδους ἐκείνης χώρας αἰθριάζει, ἀνυψοῦται καὶ ἀπαυγάζει ἀπὸ λαμπρὸν κυανοῦ χρῶμα· ἡ φύσις ἀναζωογονεῖται κατὰ τὴν ἡδεῖαν τῆς ἀτμοσφαίρας θερμότητα· τὰ πτηνὰ ἀρχίζουσι πάλιν τὰ κελαδήματά των, καὶ ἐνῷ ἀεικίνητοι στρουθῶν ὅμιλοι εὐθυμοῦσιν ἐπὶ γῆς πρὸ ὀλίγου ἐσπαρμένης, ἢ λεηλατοῦσιν θυμήρεσι κραυγαῖς τοὺς κήπους καὶ τὰ κλήματα· τὰ κλήματα, τὸ κομψὸν ἐκεῖνο παραπέτασμα τῶν τοίχων καὶ τοῦ ἀνωφλοίου τῶν θυρῶν τῶν ἐπαύλεων — οἱ κορυδαλοὶ ἀνίπτανται ἔνθεν καὶ ἔνθεν εἰς τὸν ἀέρα πλησίον τοῦ σπίνου καὶ τῆς ἀντιπάλου αὐτῶν ὑπολαΐδος. Βλέπων τις τοσοῦτον ὑψηλὰ τὰ πολυάριθμα ταῦτα πτηνὰ, νομίζει ὅτι εἶναι κονιορτὸς μελῳδικὸς ὑπὸ τοῦ ἀνέμου παραφερόμενος μετὰ τῶν ἀπὸ τῶν δένδρων ἀδιαλείπτως ἀποσπωμένων διαφόρων χρυσῶν καὶ πορφυρῶν φύλλων, ἅπερ βραδέως ἐπὶ τῆς γῆς πίπτοντα, ταράττονται ὑπὸ τῆς παραμικρᾶς τοῦ ἀέρος πνοῆς, καὶ πετῶσι διὰ νὰ πέσωσι πάλιν εἰς τοὺς λειμῶνας καὶ τὰ ἕλη. Τὸ ἠριανθὲς δεικνύει τοὺς ὠχροὺς βότρυας τῶν ἀνθέων του ὑπεράνω τοῦ χόρτου, ὅπερ ἀναγεννᾶται χλοερώτερον καὶ δροσερώτερον, τὸ ἴον ἀναδίδει κατὰ τὸ μῆκος τῶν θάμνων καὶ τῶν τοιχων τὰς ἀνεκφράστους αὐτοῦ εὐωδίας· τὸ ὕδωρ εἶναι διαφανέστερον, ὥστε φαίνονται μυριάδες ἰχθύων παιζόντων καὶ ἀνασκιρτώντων ἐν ᾧ ἡ ἡλίου. Πανταχοῦ ἀπαντᾷ τις μικρὰ παιδία τρέχοντα, σκιρτῶντα, δασκεδάζοντα καὶ τὴν ἁπλοῖκὴν αὐτῶν φωνὴν μὲ τὴν γενικὴν ἐκείνην μελῳδίαν μιγνύοντα, διότι ἐπανέρχεται ἤδη ἡ ὥρα τοῦ χρόνου, καθ' ὃν ἡ ἀγαθὴ λειπάρθενος ἀποσπᾷ ἀπὸ τῆς θείας αὐτῆς ἡλακάτης τὰ ὡραῖα καὶ λευκὰ ἐκεῖνα νήματα, ἅπερ ἄπειρα ἐν τοῖς οὐρανοῖς μηκύνονται ἀναρτῶσι τοὺς εὐθραύστους στεφάνους των εἰς τοὺς ἡμιγύμνους κλάδους τῶν δένδρων καὶ, ἀφ' ἑαυτῶν, παρεμπλέκουσι μὲ τοὺς κόμβους των τὰς μικρὰς χεῖρας, αἵτινες ἀνυψοῦνται πανταχόθεν, προσπαθοῦσαι νὰ τὰ ἁρπάσωσιν.

Οὐδὲν ὁ σμένει ξένον εἰς τὴν μυστηριώδη ταύτην ἐ-

πιρρόην, εἰς τὴν μελαγχολικὴν ἀλλ' εὐάρεστον ἐκείνην εὐτυχίαν, ὡς αἱ τελευταῖαι στιγμαὶ, αἵτινες ἀνεπαισθήτως παρέρχονται, ὅταν κρατῇ τις μὲ τὴν χεῖρά του τὴν χεῖρα τοῦ ποθητοῦ ὑποκειμένου, ἀφ' οὗ ταξείδιόν τι μέλλει νὰ τὸν χωρίσῃ ἐπὶ πολὺν χρόνον . . . . .

Τῷ ὄντι πρέπει νὰ εἴπῃ ἕκαστος χαῖρε εἰς τὰς τελευταίας ὡραίας ἡμέρας· πρὶν κλείσῃ ἐπιμελῶς τὰ παράθυρα καὶ τὴν θύραν του, ἵνα προφυλαχθῇ ἀπὸ τῆς πάχνης καὶ τοῦ μελαμβορείου ἀνέμου, πρὶν λάβῃ θέσιν ἔμπροσθεν τῆς ἑστίας, ἥτις καίει κροτοῦσα, πρέπει εἰσέτι ἅπαξ νὰ ἀναπνεύσῃ τὸν καθαρὸν ἀέρα τῆς πεδιάδος, νὰ πατήσῃ μὲ τοὺς πόδας του τὸ μαλακὸν χόρτον τοῦ λειμῶνος, καὶ νὰ αἰσθανθῇ ἑαυτὸν ἀναγεννώμενον εἰς τὰς τελευταίας θωπείας τοῦ ἡλίου !

Οὕτως ὁ ἀνορρώνυων Σαμουὴλ μετὰ τριῶν ἑβδομάδων ἀσθένειαν προητοιμάζετο νὰ ἐξέλθῃ πρώτην φορὰν ἐκ τοῦ δωματίου του καὶ νὰ περιδιαβάσῃ εἰς τὸν κῆπον τοῦ Κυρίου δὲ-Σιμεκοὺρ. Ἡ μήτηρ του τὸν ἔλαβεν ἐκ τοῦ ἑτέρου βραχίονος, ἡ Ἀθηναὶς ἔθεσε τὸν ἄλλον ἐπὶ τοῦ ἰδικοῦ της, καὶ ὁ λοχαγὸς Λουστὼτ ἐπεφορτίσθη νὰ μετακομίσῃ τὴν μεγάλην ἕδραν. Ἡ ὠχρὰ καὶ ἰσχνὴ φυσιογνωμία τοῦ Σαμουὴλ, ἐξέφραζε τὴν εὐγνωμοσύνην καὶ τὴν συμπάθειαν.

— Ὤ ! ἐψιθύριζε, τοὺς ὀφθαλμοὺς ἔχων πλήρεις δακρύων. Ὤ ! τίς ἤθελε μοὶ ἐγγυηθῇ ποτε, ὅτι τοσαῦται χαραὶ ἐπεφυλάχθησαν ἀκόμη δι' ἐμέ, μῆτέρ μου !

Τοῦτο λέγων κατέβαινεν εἰς τὸν κῆπον, ὅπου εὑρίσκετο συνηθροισμένη ὅλη ἡ οἰκογένεια τῆς Κυρίας δε-Σιμεκοὺρ, ἥτις ἦλθε καὶ τὸν ἐνηγκαλίσθη μετὰ πόθου.

— Ἤδη, εἶπεν ἡ Ἀθηναὶς, ἡμεῖς μὲν πρέπει νὰ προσέξωμεν μὴ σᾶς ἐνοχλήσωμεν, ὑμεῖς δὲ νὰ καθήσετε.

Αἴφνης οἱ ἓξ νεανίδες ἔτρεξαν δρομαίως εἰς τὸ οἴκημα καὶ ἐπονῆλθον, ἡ μὲν φέρουσα καθέδραν, ἡ δὲ μικρὸν σκαμνίον, ἡ δὲ προσκεφάλαιον χωρὶς νὰ παρατηρήσωσιν ὅτι ὁ λοχαγὸς Λουστὼτ εἶχε φροντίσει περὶ τούτου.

— Εἴσθε καλά ; ἠρώτησαν ὁμοφώνως, ὅταν ἐκάθησεν ὁ Σαμουὴλ.

— Καλά ; Ὤ ! ναὶ, καλά ! ὑπετραύλισεν ὁ ἀνορρωνύων συγκινηθεὶς. Πόσον ἀγαθαὶ εἶσθε ! Πόσον φροντίζετε δι' ἐμέ ! εὐχαριστῶ, εὐχαριστῶ.

— Ναὶ ἤδη, ἐπανέλαβεν ἡ Ἀθηναὶς μειδιῶσα, κατὰ τὸ δικαίωμα ἐμοῦ, ὡς νοσηλευούσης, ἀπαιτῶ νὰ ἀπομακρυνθῶσιν ὅλαι, διότι ὁ θόρυβος, καὶ ἡ κίνησις αὕτη συγχίζουσι κεφαλὴν, εἰσέτι πολὺ ἀδύνατον οὖσαν καὶ τὰ πλεῖστα ὑπὸ τῆς σφοδρότητος τοῦ ἀέρος ἤδη παρενοχλουμένην, κύριε Σαμουὴλ.

— Ἡ Ἀθηναὶς ἔχει δίκαιον· ναὶ, τέκνα μου, εἶπεν ἡ κυρία δε-Σιμεκοὺρ, ἔλθετε, ἀκολουθήσατέ με·

— Θέλω ὠφεληθῆ ἐκ τῆς στιγμῆς ταύτης, υἱέ μου· διὰ νὰ ὑπάγω νὰ κάμω ἀγοράς τινας, καὶ νὰ φροντίσω περὶ οἰκήματος δι' ἀμφοτέρους ἡμᾶς.

— Περὶ οἰκήματος ; διέκοψεν ἡ κυρία δε-Σιμεκοὺρ μετὰ φωνῆς φιλικῆς ἐνταύτῳ καὶ παρωργισμένης. Πῶς ! δὲν εἶσθε καλὰ εἰς τὴν οἰκίαν μας ;

— Αἴ ναί ! Θὰ μείνωμεν ἐδῶ, εἶπεν ἡ κυρία Δουβοᾶ, τείνουσα τὴν χεῖρα πρὸς τὴν κυρίαν δε Σιμεκοὺρ, θὰ μείνωμεν ἐδῶ μέχρι τῆς εἰς Παρισίους ἀπελεύσεώς μας, μέχρι τῆς ἐντελοῦς ἀναῤῥώσεως τοῦ Σαμουὴλ.

— Ἀγαθῇ τύχῃ ! ἀπεκρίθη ἡ κυρία δε Σιμεκοὺρ· περιχαρὴς γενομένη.

— Ἐπιστρέφω ἀμέσως, Σαμουὴλ ! εἶπεν ἡ κυρία Δουβοᾶ, φιλήσασα τὸν υἱόν της ἐπὶ τοῦ μετώπου.

— Καὶ ἐγὼ θὰ κάμω τὰς διὰ τὴν ἀναχώρησιν προετοιμασίας μου· αὔριον ἐπιστρέφω εἰς Παρισίους.

— Τόσον ὀγλίγωρα ! λοχαγὲ Λουστώτ ; ἠρώτησεν ὁ Σαμουὴλ

— Αἱ ὑποθέσεις μου μὲ προσκαλοῦσιν αὐτοῦ· ἤδη δὲν εἶμαι τόσον ἀναγκαῖος· ἀρίνω τὴν μητέρα σου πλησίον σου, καὶ σὺ λαμβάνεις ἐδῶ περιποιήσεις ὡς παιδίον τῆς οἰκίας . . . Ἐὰν ποτε λησμονήσω τὰς πρὸς σὲ καλοσύνας τῶν κυριῶν τούτων, προσέθηκε, ζωηρῶς συγκινηθεὶς, καὶ ἕ οιμος νὰ εἴπῃ βλασφημίαν, ἣν μετὰ δυσκολίας ἀπεσιώπησεν, ὁ διάβολος νὰ . . .

— Λοιπόν ! διέκοψεν ἡ κυρία δε-Σιμεκοὺρ· πρέπει νὰ μᾶς κάμῃς χάριν τινά.

— Ζητήσατέ μοι τὸ αἷμά μου . . . ζητήσατέ μοι . . .

— Μὴ ἀναχωρῆτε, εἰμὴ μεθαύριον, λοχαγέ, γευθῆτε αὔριον μεθ' ἡμῶν, καθὼς ὁ κύριος Σαμουὴλ, καὶ ἡ κυρία Δουβοᾶ, οἵτινες ἤδη μοὶ τὸ ὑπεσχέθησαν.

— Εὐχαρίστως, κυρία· τῇ ἀληθείᾳ, εἶσθε πολλὰ καλή. Νὰ πάρ' ὁ ἄνεμος ! ἀπεφασίσατε νὰ μὲ κατασκλαβώσητε μὲ τὰς καλωσύνας σας !

— Αὔριον εἰς τὰς δύο λοχαγέ !

— Αὔριον εἰς τὰς δύο, κυρία !

Ὅταν ὁ περὶ αὐτοῦ ὅμιλος ἀπεμακρύνθη μὲ τὴν κυρίαν δε Σιμεκοὺρ τὴν κυρίαν Δουβοᾶ καὶ τὸν λοχαγὸν, ὁ Σαμουὴλ, οὗ τὸν ἀσθενῆ ἐγκέφαλον εἶχε καταταραξει ὁ συγκεχυμένος ἐκεῖνος τῶν φωνῶν θόρυβος καὶ ἡ κίνησις, καὶ τὸν ὁποῖον ἐζάλιζεν ἤδη ἡ σφοδρότης τοῦ ἀέρος, ἔῤῥιψε πάλιν ἡσύχως τὴν κεφαλήν του ἐπὶ τῆς ῥάχεως τῆς καθέδρας. Ἐκεῖ ἐπί τινα δευτερόλεπτα διεμεινεν ἔχων τοὺς ὀφθαλμοὺς κεκλεισμένους, ἀναισθητῶν, νενάρκωμένος καὶ μηδὲν σκεπτόμενος.

Ἀλλὰ μετ' ὀλίγον ὁ ἥλιος, ὅστις εὐαρέστως ἔλαμπεν ἐν τῷ μέσῳ οὐρανοῦ ἀνεφέλου, διεπέρασε τὰ μέλη του μὲ ἁπαλὴν καὶ ζωογόνον θερμότητα· ἐνῷ ἡ φαντασία τοῦ ἀναῤῥώσαντος ἀνεκτᾶτο ἅπασαν ἑαυτῆς τὴν ἐλευθερίαν ἐν τῇ περὶ αὐτὸν ἐπικρατούσῃ σιωπῇ, ἣν διέκοπτε μόνον ἐνίοτε ἡ ἀδολεσχία μικροῦ στρουθίου, ἀνιπταμένου ἐπὶ τῶν δένδρων τοῦ κήπου.

Ὁ Σαμουὴλ διήνοιξε τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ συνεστάλη εὐχαριστως, βλέπων ἑαυτὸν ἀπολαύοντα εὐτυχίας, μὲ τοσοῦτον τρυφερὰν ἡδυπαθειαν περιστοιχιζούσης αὐτόν ! Μετὰ τοσαύτας ἡμέρας, ἃς διῆλθε ἐν τῇ ὀχλήρᾳ καὶ ἀνηλίῳ ἀτμοσφαίρᾳ δωματίου σκοτεινοῦ καὶ κεκλεισμένου, τῷ ἦτον ἤδη εὐάρεστον νὰ ἀναπνέῃ ἐλευθέρως ἀέρα καθαρὸν, νὰ βλέπῃ τὸν οὐρανὸν πλημμυροῦντα φωτὸς, νὰ ἀναμιγνύῃ ἑαυτὸν εἰς τὸν ὕμνον ἐκεῖνον τῆς εὐγνωμοσύνης, ἣν ὁλόκληρος ἡ φύσις ἔψαλλεν εὐχαρίστως πρὸς τὸν Θεόν ! διότι ὁ ἄνθρωπος οὐδέποτε εἶναι θρησκευτικώτερος καὶ μᾶλλον ἐλεύθερος ἐγωϊστικῶν καὶ εὐτελῶν αἰσθημάτων εἰμὴ κατὰ τὰς πρώτας τῆς ἀναῤῥώσεώς του ἡμέρας. Ἤθελέ τις εἰπεῖ, ὅτι ἐκ τῆς φυσικῆς ἐγεννᾶτο ἡ ἠθικὴ παλιγγενεσία καὶ ὅτι ἡ ψυχὴ, γείτων πρὸ ὀλίγου Θεῷ διὰ τῆς προσελεύσεως τοῦ θανάτου, ἀπήγαυζε τὴν λάμψιν ἀκτῖνός τινος θείας.

Ἀκόμη ὁ Σαμουὴλ ὅλος παραδεδομένος εἰς τὰς

γοητείας τῶν ἀφάτων τούτων ἐντυπώσεων, ὕψωσε τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐπὶ τῆς Ἀθηναίδος, ἥτις ἱσταμένη πλησιον του, τὸν παρετήρει μετὰ στοργῆς σχεδὸν μητρικῆς.

— Εἰς ὑμᾶς, ἐψιθύρισε μετὰ συγκινήσεως, εἰς ὑμᾶς καὶ τὴν μητέρα ὑμῶν ὀφειλω πάντα ταῦτα.

Καὶ δάκρυα βραδέως καταῤῥέοντα κατεβρεξαν τὰς ὠχρὰς παρειάς του.

— Εἰς ὑμᾶς, ἐπανέλαβεν, ἥτις ἐκινήθητε εἰς οἶκτον δι' ἐμέ· ἥτις μὲ παρηγορήσατε ἥτις ἤλθετε καὶ ἐκαθίσατε εἰς τὴν λυπηρὰν κλίνην μου διὰ νὰ διασκεδάσητε τὰς ὀδύνας μου. Ἀπείρους εὐλογίας κατ' ἐμαυτὸν ἔλεγον, ὅταν ἔβλεπον ὑμᾶς ἐκεῖ πλησίον μου καθημένην εἰς τὸ πλευρὸν τῆς μητρός μου, μιγνύουσαν τὰς φροντίδας σας μὲ τὰς ἐκείνης, ἑτοίμην νὰ καταπραΰνητε τὴν πρώτην κραυγὴν, νὰ κατευνάσητε τὸ πρῶτον παράπονον. Ὦ ! ἡ ζωή μου, τὸ αἷμά μου, τὸ πᾶν ἀνήκει εἰς ὑμᾶς τοῦ λοιποῦ· δὲν ὑπάρχει θυσία ἐκ μέρους μου, εἰς ἣν νὰ μὴ ἔχετε δικαίωμα, διότι δὲν δυνάμεθα νὰ ἤμεθα πλέον ξένοι ὁ εἷς πρὸς τὸν ἄλλον, δὲν εἶναι οὕτω ;

— Ὄχι, ὄχι· πέποιθα εἰς ὑμᾶς· καὶ ἂν ἡ ὥρα τοῦ νὰ σᾶς ζητήσω δείγματα ἀφοσιώσεως παρουσιάζετο, ἤθελον ἀδιστάκτως προστρέξει εἰς ὑμᾶς . . . Τις οἶδε, προσέθηκεν, ἂν ἡ ὀλεθρία αὕτη στιγμὴ δὲν εἶναι ἀπομεμακρυσμένη ;

Ἔπειτα, ὡς διὰ ν' ἀπομακρύνῃ δυσαρέστους στοχασμοὺς ἔκαμε βήματά τινα, ἀλλ' ἐπανελθοῦσα αἴφνης πρὸς τὸν Σαμουὴλ, ἔτεινε πρὸς αὐτὸν τὴν χεῖρα.

— Θὰ εἶσθε ὁ ἀδελφός μου, εἶπεν αὐτῷ μετ' ἐκφράσεως εἰλικρινείας.

Ἡ λέξις αὕτη ἔπεσε ψυχρὰ, εἰς τὴν καρδίαν τοῦ Σαμουὴλ καὶ κατέστρεψεν ἅπασαν τὴν ποίησιν, ἁπάσας τὰς γοητείας τῆς προσδοκωμένης εὐτυχίας του, ἥτις ἐπλήρει μακαριότητος τὴν καρδίαν του.

Ἤθελέ τις εἰπεῖ, ὅτι ὁ οὐρανὸς ἀπέβαλε τὸ λαμπρὸν φῶς του, ὁ ἀὴρ τὴν ἡδονικὴν θαλπωρήν του· ἤθελέ τις εἰπεῖ, ὅτι τὸ ῥῖγος τοῦ πυρετοῦ ἤρχετο νὰ καταταράξῃ τὰ μέλη τοῦ ἀναῤῥωνύοντος, ὅστις ἐπανῆλθεν εἰς τὸ οἴκημά του κατατεθλιμμένος, συνετριμμένος, ἀπογοητευμένος.

Φωνή τις τῷ ἐφαίνετο ἐπαναλαμβάνουσα ἀκαταπαύστως, θέτουσα ἀκαταπαύστως πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν αὐτοῦ τοὺς λόγους τούτους τῆς Ἀθηναίδος.

« Θὰ ἦσθε ἀδελφός μου. »

Οὐδὲν ἄλλο εἰμὴ ἀδελφός της. Φεῦ !

ε'

Μέγα γεῦμα.

Ἵνα τις κατανοήσῃ ὁπόσον σπουδαῖον καὶ ἄξιον λόγου θεωρεῖ ὁ χωρικὸς τῆς Φλάνδρας τὸ νὰ ξενίσῃ τινὰ εἰς τὴν οἰκίαν του, πρέπει νὰ ἴδε τὸ κενόδοξον μειδίαμα καὶ τὴν πολυάσχολον εἰκόνα τοῦ προσώπου του, ὅταν λέγῃ Μ έ λ λ ω ν ὰ δ ώ σ ω μ έ γ α γ ε ῦ μ α. Πρέπει νὰ ἐγένετο μάρτυς τῶν πολυπληθῶν προπαρασκευῶν, ἀναγκαία πρᾶξις τοσοῦτον σοβαρὰ καὶ πολυδάπανος ὡς πρὸς τὸν μονότονον καὶ πτωχὸν βίον μικρᾶς πόλεως.

Ἐὰν ὁ Σαμουὴλ δὲν ἠσθένει, καὶ ἑπομένως δὲν ἐπησχόλει τοσαῦτα πρόσωπα τῆς οἰκογενείας τοῦ κυρίου δε-Σιμεκοὺρ, πρᾶγμα ὅπερ ἀπῄτει ἡ ἀνάῤῥωσις τοῦ νεανίου, τὸ μέγα γεῦμα, περὶ οὗ ἤδη ὁ λόγος, ἤθελε δοθῆ δύο μῆνας πρότερον. Ὅτε ἐπῆλθεν ὅμως τὸ δυστύχημα ἐκεῖνο, τότε ὁ ἀριθμὸς τῶν συνδαιτυμόνων εἶχεν ἤδη συζητηθῆ καὶ ἀποφασισθῆ· ἡ Ἀθηναὶς εἶχε ἤδη γράψει τὰς προσκλήσεις· καὶ μάλιστα εἶχον ἀρχίσει νὰ προστριβῶσι τὰ ἀργυρώματα καὶ νὰ καθαρίζωσι τὰ τραπεζικὰ σκεύη. Ταῦτα ὅμως πάντα ἐδέησε ν' ἀναβληθῶσιν.

Ἀλλ' ὅτε ἡ ὑγεία τοῦ νέου χειρουργοῦ δὲν ἐπροξένει πλέον ἀνησυχίαν, ἐπανέλαβον μετὰ δραστηριότητος τὰς ἀναβληθείσας προπαρασκευὰς, ἔστειλαν τὰς προσκλήσεις καὶ οὕτω τὴν ἐν τῇ οἰκίᾳ ἐπικρατοῦσαν εἰρήνην διεδέχθη ταραχὴ, ἀνησυχία, ἀταξία.

Ἐξέβαλον ἐκ τῶν μεγάλων δρυϊνῶν σκευοθηκῶν σκεύη τραπεζικὰ, μεγαλοπρεπῶς πεποικιλμένα καὶ σιννικὰ, προερχόμενα, κληρονομικῶς χρονολογούμενα ἀπὸ τῆς βασιλείας Λουδοβίκου ΙΕ.' μεταφερόμενα δὲ σῶα ἀπὸ γεννεᾶς εἰς γεννεὰν, καὶ τοσοῦτον μᾶλλον ἀνέπαφα, καθ' ὅσον δὲν ἐχρησιμευον εἰμὴ ἅπαξ τοῦ ἔτους. Τὸ οἴκημα ἐξεσκονίσθη, ἐκαθαρισθη, ἐλευκάνθη, ἐστιλβώθη, τρὶς δὲ ἢ τετράκις ἐπανελήφθη τοῦτο, ὥστε κατὰ τὴν πολλάκις ἐπαναληφθεῖσαν ἔκφρασιν τῆς κυρίας δε Σιμεκοὺρ μετ' ἀρεσκείας, μὴ στερουμένης καυχήσεως, ἠδύνατό τις νὰ κατοπτρισθῇ εἰς ἕκασον σκεῦος.

Ἀλλὰ πρὸ πάντων τὴν ἡμέραν τοῦ γεύματος ἔπρεπε νὰ ἴδῃ τις τὴν κίνησιν καὶ τὴν ἐπασχόλησιν ἑκάστου.

Ἐνῷ τὰ μικρότερα κοράσια παρεσκεύαζον τὴν τράπεζαν, τεθειμένην ἀπὸ τῆς παραμονῆς ἐν τῷ ἑστιατορίῳ, ἡ Ἀθηναὶς, ἡμιφόριον φοροῦσα, καὶ τοὺς βραχίονας γυμνοὺς ἔχουσα, ἐζύμωνε φύραμά τι ἀξιόλογον, μίγμα ἀνθογάλακτος, ᾠῶν καὶ βουτύρου, ὅπερ μετεσχηματίζετο ὑπὸ τοὺς δακτύλους της εἰς πλακούντια κεχρυσωμένα, παρ' αὐτῇ ὁ κύριος δε-Σιμεκοὺρ δὲν ἀπηξίου νὰ κατασκευαζῇ αὐτὸς ὁ ἴδιος καρύκευμα λαγωοῦ ἐπιδεξίως ἠρτυμενον· ὑπερμεγέθης λέβης ἔβραζε κοχλάζων, ἐνῷ ἡ κυρία δε-Σιμεκοὺρ εἶχε θέσει χοιρίδιον εἰς τὸν ὀβελὸν, καὶ ἐνῷ ἡ γηραιὰ ὑπηρέτρια ἐπησχολεῖτο ν' ἀποκαθαίρῃ μετὰ τέχνης τὴν ἐκ θροδάκων φυλλάδα, φαινόμενον ὡς πρὸς τὸν καιρὸν τοῦ ἔτους, χάρις εἰς τὰς φροντίδας καὶ τὴν ἐπίμονον καλλιέργειαν τοῦ κήπου. Τὸ νὰ εἴπῃ τις ὅσα κρέατα ἐκεῖ εὑρίσκοντο, ὅσαι ἄγραι, ὅσοι ἰχθύες, ὅσα χόρτα, ὅσοι καρποὶ, ὅσα ζαχαρόπηκτα, τοῦτο θὰ ἀπῄτει τὰ ἑκατὸν σώματα τῆς φήμης τοῦ Ὁμήρου ἢ τὴν ὀξυδέρκειαν τοῦ συγγραφέως, εἰς ὃν ἀποδίδεται ἡ χωρικὴ μάγειρος

Τέλος εἰς τὴν μιαν ὥραν, οἱ προσκεκλημένοι ἤρχοντο ἤδη, ἐνῷ ἡ κυρία δε Σιμεκοὺρ καὶ αἱ μεγαλειτεραι αὐτῆς θυγατέρες εὑρίσκοντο εἰσέτι ἐν τῷ μαγειρίῳ των, ἐνδεδυμέναι τα ἐντὸς τῆς οἰκιας συνείθη ἐνδύματα, ἀκτένιστοι καὶ λίαν ἐρυθραὶ ἕνεκα τοῦ κόπου καὶ τῆς θερμότητος.

Οἱ προσκεκλημενοι οὗτοι ἦσαν, τὰ ἐπισημότερα ἄτομα τῆς πόλεως. Ὁ πρῶτος, ὃν ἡ γραῖα ὑπηρέτρια ἀνήγγειλε μὲ τὴν ἐξησθενημένην φωνήν της καὶ μετ' αἰδήμονος σοβαρότητος, ἦτον,

— Ὁ κύριος Ἔπαρχος.

Μόλις ὁ Κ. δε-Σιμεκοὺρ ἔσπευσεν εἰς προϋπάντησιν τοῦ ὑψηλοῦ τὸ ἀνάσημα τούτου τοῦ ἀναφαλαντίου, τοῦ ἐμφαντικοὺς τρόπους ἔχοντος καὶ τοῦ πάντοτε πρώτου ἐρχομένου· ἐπειδὴ ὁ τότε βασιλεύων Λουδοβίκος ὁ ΙΗ' εἶχεν εἰπεῖ: Ἡ ἀ κ ρ ί β ε ι α ε ἶ ν α ι ἡ ε ὐ γ έ ν ε ι α τ ῶ ν

βασιλέων· βραχύς τις κύριος πολύσαρκος καὶ στρογγύλος, ὡς ὁ Σάγχος Πάνσας, ἐνεφανίσθη.

— Ὁ κύριος Πρόεδρος.

Ἀνέκραξεν ἡ γραῖα ὑπηρέτρια. Ὁ μικρὸς οὗτος καὶ στρογγύλος ἄνθρωπος ἀφοῦ ἐχαιρέτησε τὸν κύριον δε-Σιμεκοὺρ ἐπλησίασε τὸν ὑψηλὸν καὶ ἀναφαλαντίαν ἄνθρωπον· ἔπειτα δὲ ἀμφότεροι ἤρχισαν νὰ λαλῶσιν μὲ προσποιητὴν εὐμένειαν, καὶ τοι ἀντίπαλοι πρὸς ἀλλήλους ὄντες. Ὁ ἔπαρχος βεβαίως ἦτον εἰς τὴν μικρὰν πόλιν πρόσωπον δραστηριώτερον καὶ λαμπρότερον ἀπὸ τὸ τοῦ προέδρου τοῦ πρωτοδικείου, ἀλλ' οὗτος ἦτον ἀμετακίνητος, ἐνῷ ὁ ἀντιπαλός του ἠδύνατο ἀπὸ μιᾶς εἰς ἄλλην στιγμὴν ν' ἀπολέσῃ τὴν ἀξίαν του, δηλαδὴ τὸν πόρον τῆς ζωῆς του, ἀπὸ τὴν μικροτέραν ἰδιοτροπίαν ἑνὸς ὑπαλλήλου τοῦ Ὑπουργείου, ὥστε ὁ πρόεδρος δὲν ἤθελε ν' ἐξασκῇ ὁ ἔπαρχος περισσοτέραν αὐτοῦ ἐπιρροήν· οὗτος δ' ἀπ' ἐναντίας κατεπήκετο ὑπὸ τοῦ φθόνου, συλλογιζόμενος ὅτι οὐδὲν ἐν τῷ κόσμῳ ἠδύνατο νὰ ἀποστερήσῃ τὸν πρόεδρον τῆς θέσεώς του· ἐξ οὗ προήρχετο μῖσος τόσῳ μᾶλλον πικρόν, καθόσον ἦτον ἐνδόμυχον, καὶ ἦτον ἀνάγκη νὰ τὸ κρύπτῃ ὑπὸ φαινομένην εὐμένειαν.

Ἀνήγγειλαν μετὰ ταῦτα ἀλληλοδιαδόχως τὸν ἐπὶ τῆς εἰσπράξεως τῶν ἐμμέσων φόρων διευθυντὴν, τὸν ὑποθηκοφύλακα, τὸν εἰσαγγελέα μετὰ τοῦ ἀντεισαγγελέως, καὶ τέλος τὸν δήμαρχον τῆς πόλεως, γέροντα πνευματώδη, ὀφείλοντα τὴν τύχην καὶ τὴν ὑψηλὴν ἐν τῇ μικρᾷ πόλει κοινωνικήν θέσιν του εἰς ἔντιμον περιουσίαν καὶ πολλὴν ἀγχίνοιαν. Εἰς μεγαλειτέραν σκηνὴν θὰ ἦτον ὑπουργὸς, ἀλλ' εἰς τὸν μικρὸν κύκλον, εἰς ὃν ἡ τύχη τὸν εἶχε προορίσει, ἔγεινε δήμαρχος.

Ἄπαγε! δὲν θὰ περιγράψω τὸ περίφημον γεῦμα ἐν λεπτομερείᾳ. Ἔφαγον καὶ ἔπιον ἀφθόνως, ἀλλὰ μετὰ σοβαρότητος, χωρὶς οὔτε εἷς τῶν εὐαρέστων ἀστεϊσμῶν, οἵτινες δὲν λείπουσί ποτε ἀπὸ τὰ Φλανδρικὰ γεύματα, νὰ διασκεδάσῃ τὸ ἐπίσημον τοῦτο γεῦμα. Ἕκαστος διέμενε σοβαρὸς, δύσκαμπτος καὶ καθ' ὑπόκρισιν σύννους· ἕκαστος ἐφέρετο προσεκτικὸς, μάλιστα οἱ κατώτεροι ὑπάλληλοι, οὓς λέξις τις ἄφρων ἠδύνατο νὰ ἐνοχοποιήσῃ ἐνώπιον τοῦ ἐπάρχου, προσώπου ἐπιφόβου, ὅστις οὐδέποτε συνεχώρει καὶ ἔπαυεν ἐντελῶς τοὺς μὴ βαδίζοντας ἀκριβῶς τὴν ὁδὸν αὐτοῦ. Λοιπὸν ἡ συνδιάλεξις δὲν περιεστράφη εἰς ἄλλο τι, εἰμὴ εἰς τὴν ἀξιοθαύμαστον διάταξιν τοῦ γεύματος — ἔπαινος, ὃν ἡ κυρία δε Σιμεκοὺρ ἐδέχθη ἀπὸ εὐγενῆ χαρὰν ἀκτινοβολοῦσα — καὶ εἰς τὴν ἐξαίρετον ἐκλογὴν τῶν οἴνων, ἀπὸ τοὺς ὁποίους ὁ κύριος δε-Σιμεκοὺρ ἐπλήρου τὰ ποτήρια μετὰ βασιλικῆς δαψιλείας.

Ἐπίσης ἀτάραχος ἐμεινεν ἤτε τάξις τοῦ συμποσίου καὶ ἡ ἡσυχία τῶν συνδαιτυμόνων· ὁ γέρων λοχαγὸς εἶχε δὶς ἢ τρὶς ἀρχίσει νὰ ὁμιλῇ περὶ τοῦ αὐτοκράτορος· ἀλλ' ἡ Ἀθηνοῖς καὶ ὁ Σαμουὴλ, οἵτινες ἐκαθηντο εἰς τὰ πλευρά του, εἶχον σπεύσει πάραυτα νὰ διακόψωσι τοὺς ἄφρονας λόγους του, οὓς κατ' εὐτυχίαν οὐδεὶς ἤκουσε.

Τέλος περὶ τὴν ἕκτην ὥραν ἐσηκώθησαν ἐκ τῆς τραπέζης καὶ ἔπιον καφὲν, κατὰ δὲ τὴν ἑξδόμην οἱ ὁμοτράπεζοι ἅπαντες ἀνεχώρησαν, ἀποχαιρετήσαντες φιλικώτατα τὸν κύριον δε-Σιμεκοὺρ καὶ διαβεβαιοῦντες αὐτὸν περὶ τῆς ἐνθέρμου ἀφοσιώσεως καὶ φιλίας των.

Δὲν ἔμειναν λοιπὸν, ἄλλοι ἐν τῇ αἰθούσῃ εἰμὴ ἡ κυρία Δεβουᾶ, ὁ Σαμουὴλ, ὁ λοχαγὸς Λευστὼτ καὶ ὁ κύριος καὶ ἡ κυρία δε-Σιμεκούρ· Αἱ θυγατέρες κατεγίνοντο ἤδη εἰς τὸ νὰ θέσωσι πάλιν εἰς τὸν οἰκεῖον τόπον τὰ ἀργυρᾶ σκεύη, τὰ κρύσταλλα καὶ τὰ συννικὰ, ἅπερ ἡ γραῖα ὑπηρέτρια ἐπανέφερεν ἐκ τοῦ μαγειρείου.

Ὁ κύριος δε Σιμεκοὺρ προσέφερεν ἕδραν εἰς τὴν κυρίαν Δουβοᾶ· ἔλαβεν ἄλλην δι' ἑαυτὸν, καὶ ἤρχισε νὰ ἐπαναφέρῃ εἰς τὴν ἀνάμνησίν του, οὐχὶ ἄνευ χαρᾶς καὶ ὑπερηφανείας, καὶ αὐτὰς τὰς μικροτέρας λεπτομερείας τοῦ γεύματος καὶ αὐτοὺς τοὺς παραμικροτέρους λόγους ἑκάστου τῶν συνδαιτυμόνων.

— Ἠξεύρεις, γυναῖκα, εἶπε τέλος, ἐκφράζων ἀγερόχως τοὺς προκαταλαβόντας αὐτὸν στοχασμοὺς, ὅτι τὸ γεῦμά μας ἦτον ἄριστον.

— Τιποτε δὲν μᾶς ἔλειπεν, ἐπανέλαβεν ἡ κυρία δε Σιμεκούρ.

— Ὁ κύριος ἔπαρχος ἦτον θελκτικός.

— Εἶναι ἄνθρωπος πολὺ ἀξιαγάπητος!

— Μάλιστα, ὅταν τὸ θέλῃ· ἀλλὰ δὲν εἶναι τοιοῦτος τοῖς πᾶσι, διέκοψεν ὁ κύριος δε-Σιμεκοὺρ προπετῶς.

— Ὅσον δὲ διὰ τὸν πολύσαρκον πρόεδρον, αὐτὸς ἔφαγεν διὰ τέσσαρες.

— Μοῦ ἐζήτησε δὶς πλακοῦντα, προσέθηκεν ἡ κυρία δε-Σιμεκοὺρ, ἧς τὸ κενόδοξον ὕψος ἤρχιζε νὰ ἀναφαίνηται.

— Μάλιστα μάλιστα, τὸ μικρόνμας γεῦμα ἦτο καλον, ἐπανέλαβεν ὁ κύριος δε-Σιμεκοὺρ, σταθεὶς μετ' ἐμφάσεως εἰς τὴν κενόδοξον μετριότητα τῆς λέξεως μικρόν.

— Ἀλλὰ τί ἔπαθες; ἠρώτησε τὸν Σαμουὴλ, πολλάκις ἀνησύχως στραφέντα πρὸς τὸ σκοτεινότερον μέρος τῆς αἰθούσης, ἐπειδὴ ἅμα ἀνεχώρησαν οἱ προσκεκλειμένοι ἔσβυσαν ὅλα τὰ φῶτα, ἐξαιρουμένου ἑνὸς μόνου ἐπὶ τῆς ἑστίας ὄντος.

— Φοβοῦμαι μὴ ἡ κυρία Ἀθηναῖς εἶναι ἀσθενής.

— Ἡ θυγάτηρ μου! ἀνέκραξεν ἡ κυρία δε-Σιμεκούρ.

Καὶ ἀνεπήδησε πρὸς τὴν νεάνιδα, ἥτις πρὸ ὀλίγου ἀπώλεσε τὰς αἰσθήσεις της.

Ὀλίγον ὕδωρ ψυχρὸν τὴν ἐζωογόνησεν ἐντὸς ὀλίγου· ἤνοιξε τοὺς ὀφθαλμοὺς, ἔφερε περὶ ἑαυτὴν βλέμματα πεπλανημένα· ἔπειτα ἐρρίφθη εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς μητρὸς αὐτῆς, ἔκρυψε τὸ πρόσωπόν της καὶ ἤρχισε νὰ λύζῃ πικρῶς.

— Τί ἔχεις τέκνον μου; τί σὲ πονεῖ;

Ἡ Ἀθηναῖς ὑπεξεφύγεν ἡσύχως ἀπὸ τὰς ἀγκάλας τῆς μητρός της, καὶ ἀπεκριθη ἀγωνιζομένη νὰ ὑπομειδιάσῃ.

— Τιποτε δὲν εἶναι μήτηρ μου, τίποτε, ὀλίγος κόπος, ἴδετε, ἐπὶ τοῦ παρόντος δὲν φαίνεται πλέον τίποτε.

Ἀλλ' ὁ τρόμος ὅλων τῶν μελῶν της, ἀλλὰ τὰ ἐπὶ τοῦ προσώπου της ῥέοντα δάκρυα ἀπεδείκνυον ψευδεῖς τοὺς λόγους της καὶ τὴν πλαστὴν γαλήνην.

— Μῆτερ μου! μῆτερ μου! ἀνέκραξε ῥιφθεῖσα ἐκ νέου εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς κυρίας δε Σμεκούρ

— Ἄγωμεν, τέκνον μου, ἄγωμεν· ἐπάνελθε εἰς τὸ δωμάτιόν σου, ἡ ἀνάπαυσις καὶ ὁ ὕπνος θὰ καθησυχασωσι τὰς νευρικὰς ταύτας ταραχὰς· καλὴν νύκτα! θὰ ἔλθω πάραυτα νὰ ἴδω πῶς ἀπέρασες.

— Μὴν ἔλθῃς, μῆτερ μου ἀνέκραξεν ἡ νεᾶνις μετὰ τρόμου τινὸς, μὴν ἔλθῃς· αἰσθάνομαι

ὅτι θὰ κοιμηθῶ· καλὴν νύκτα κυρία· καλὴν νύκτα μῆτηρ μου· καλὴν νύκτα, πάτερ· καλὴν νύκτα, κύριε· καὶ ἔτεινε τὰς χεῖράς της εἰς τὸν λοχαγὸν καὶ Σαμουὴλ, ὅστις ἠσθάνθη τὴν ὑγρὰν καὶ ψυχρὰν χεῖρα τῆς νεάνιδος τρέμουσαν σπασμωδικῶς εἰς τὴν ἐδικήν του

— Τί ἔχετε; τί ἔχετε; ἐψιθύρισε χαμηλῇ τῇ φωνῇ.

— Δεῦ τὸν Θεὸν ὑπὲρ ἐμοῦ, Σαμουὴλ.

Βεβαίως εἶχεν ἀνάγκην δεήσεως, διότι τὴν ἐπαύριον πολὺ πρωΐ, ὅτε ἡ κυρία δε-Σιμεκοὺρ ἥσυχος ἐπορεύετο εἰς τὸ δωμάτιον τῆς θυγατρός της διὰ νὰ πληροφορηθῇ περὶ τῆς ὑγείας της, εὗρεν αὐτὸ ἔρημον, καὶ ἐπὶ τῆς τραπέζης ἐπιστολὴν αὐτοῖς λέξεσιν.

« Μῆτέρ μου, πάτερ μου, μὴ μὲ καταρασθῆτε! εἰμαι πολὺ ἔνοχος, ἀλλ' ὀλιγώτερον ἀφ' ὅ,τι αἱ περιστάσεις δεικνύουσιν· ὑπανδρευθεῖσα μυστικῶς, εἶναι ἀνάγκη νὰ ἀκολουθήσω τὸν σύζυγόν μου. Ὑγιαίνετε! μὴ μὲ καταρασθῆτε. »

Εἰς τὴν ὀλεθρίαν ταύτην ἀνάγνωσιν, ἡ κυρία δε Σιμεκοὺρ ἐξέφερε κραυγὴν τοσοῦτον ὀδυνηρὰν, ὥστε ὁ σύζυγός της ἐρρίφθη ἐντὸς ὀλίγου πλησίον αὐτῆς αἱ θυγατέρες ἠκολούθησαν τὸν πατέρα των· ἡ δὲ κυρία Δουβοᾶ καὶ ὁ Σαμουὴλ συγκινηθέντες ἀπὸ τὸν ἀλλόκοτον ἐν τῇ οἰκίᾳ γενόμενον θόρυβον, προσέτρεξαν ἐπίσης. Ἡ κυρία δὲ Σιμεκοὺρ ἐβάδιζεν ἀναίσθητος, χωρὶς ν' ἀποκριθῇ εἰς τὰς ἐρωτήσεις· σπασμωδικὸς κλονισμὸς ἐκυρίευσε τὸ μέτωπόν της, τὸ αἷμα ἐφοινισσε τὸ πρόσωπόν της, καὶ οἱ ὀδόντες της φρικαλέως ἔτριζον· τέλος πάντων οὐδὲ λέξιν μὴ δυναμένη νὰ προφέρῃ, ἔδωκε πρὸς τὸν σύζυγόν της τὴν φρικώδη ἐπιστολὴν, ἣν ἐκράτει.

Ὁ γέρων τὴν ἔλαβε καὶ ἀνέκραξεν.

— Ἠτιμασμένος!

Ἔπειτα ἐσηκώθη ὅλος ὄρθιος, ὡς διὰ νὰ καταρασθῇ, ἀλλ' ἔπεσε πάλιν ἐκτάδην καὶ ἄψυχος.

Ἐπέσπευσον περὶ αὐτὸν· ἔτρεξαν ζητοῦντες τὸν ἰατρόν. Ὁ ἀρχαῖος οὗτος φίλος τῆς οἰκογενείας δὲν ἐδυνήθη εἰμὴ νὰ ἀποτρεψῇ τὴν κεφαλὴν καὶ νὰ σπογγίσῃ δάκρυόν τι. Ἀποπληξία κεραυνοβόλος εἶχεν ἀπαλλάξει τὸν γέροντα τῆς ἀτιμίας.

Αἴφνης ἡ κυρία δε Σμεκοὺρ, ἥτις μέχρι τοῦδε διέμενε λειποθυμοῦσα ὑπὸ τῆς ἀπελπισίας, ἐπροχώρησε πλησίον τοῦ πτώματος μεθ' ὀδυνηρᾶς μεγαλοπρεπείας.

— Μαργαρίτα! εἶπε πρὸς μίαν τῶν θυγατέρων της· σὺ εἶσαι ἤδη ἡ μεγαλειτέρα θυγάτηρ μου. Ἂς παρακαλέσωμεν τὸν Θεὸν διὰ τὸν πατέρα σου.

Ἀλλ' ἡ ἐπίπλαστος αὕτη ἐνέργεια ἔλλειψεν ἐντὸς ὀλίγου. ἡ καρδία της συνετρίβη, οἱ λυγμοί της ἐξερράγησαν καὶ ἀνέκραξε.

— Ἂς παρακαλέσωμεν τὸν Θεὸν διὰ τὴν ἀδελφήν σου!

Ἡ δὲ κυρία Δουβοᾶ, ἐνηγκαλίζετο μηχανικῶς πως καὶ μετὰ φρικης τὸν υἱόν της, διότι ἔβλεπεν ὅτι αὐτὸς ἐπίσης ἐπληγώθη θανασίμως εἰς τὴν καρδίαν.

ΜΕΡΟΣ Β'.

1822.

Α.

Ῥωμαντικόν.

Ὅταν τις φέρεται εἴς τινας τῶν γειτνιαζουσῶν τὴν ἐσχατιὰν τῶν προαστείων ὁδῶν, δὲν εὑρίσκει οὐδὲν πλέον, οὔτε κατὰ τὴν θέαν, οὔτε κατὰ τὴν τύρβην τῶν ἄλλων ὁδῶν τῶν Παρισίων. Ἐκεῖ, πολύτιμος ἀλλαχοῦ καὶ συνετῶς διατεταγμένος, ὁ τόπος φαίνεται ὅτι ἀπώλεσε τὴν ἀξίαν του, μετὰ τοσαύτης ἀφθονίας τὸν μεταχειρίζονται. Δὲν ὑπάρχουσι παντάπασιν οἰκίαι πεντόροφοι ἐπισεσσωρευμέναι ἐπ' ἀλλήλας, ἀλλὰ κῆποι, ἀληθεῖς κῆποι, ὑψοῦντες ὑπερηφάνως τὰς εὐθαλεῖς κορυφὰς τῶν δένδρων των ὑπὲρ τοὺς τὴν ὁδὸν σχηματίζοντας τοίχους. Μόναι ἄνευ παραθύρων, ἄνευ ὑπερκειμένου τινὸς χωριστοῦ οἰκήματος, σπάνιαι αὐλειοι θύραι διακόπτουσι τὴν μονοτονίαν τῶν εἰς μέγα ὕψος ἀνερχομένων τοίχων τῶν ὑπὸ τοῦ χρόνου μελανῶν καταστάντων, τῶν τοίχων εἰς ὧν τοὺς πόδας ἄφθονος χλόη βλαστάνει ἐν εἰρήνῃ. Τέλος οὐδεὶς ἄλλος θόρυβος ταράττει τὴν σιωπὴν καὶ ἐρημίαν εἰμὴ ὁ διακεκομμένος τριγμὸς ὀχημάτων τινῶν, συρομένων ὄχι ἄνευ δυσκολίας ἐπὶ τῆς ἀνωμάλου καὶ δυσχρήστου κατωφερείας τῆς ὁδοῦ.

Τὸ ἐσωτερικὸν τῶν σπανίων οἰκιῶν, τῶν ἐν ταῖς συνοικίαις ἐκείναις, δὲν ἔχει χαρακτῆρα ἦττον φανταστικόν.

Εἰσερχόμενός τις εὑρίσκει τὸ οἴκημα θυρωροῦ, ὅστις διὰ τῶν ἀρεσκευτικῶν ἐνταυτῷ καὶ δολίων τρόπων του, μᾶς ἀναμιμνήσκει ἀκουσίως τὸν παροιμιώδη *Γρηγόριον τὸν ἐκ Βιζιταντίνων*, οὗτος χαιρετᾷ ὑποκλινῶς τὸν ἐπισκεπτόμενον καὶ τὸν ὁδηγεῖ ἀσκεπῆς μέχρι τοῦ κυρίου οἰκήματος, εὑρισκομένου συνήθως ὑψηλὰ εἰς τὸ τέλος ἀλωῆς 12—15 βημάτων. Εἰσελθὼν δ' εἰς μεγάλην αἴθουσαν, ἣν ὡραΐζουσιν ἐγχνογραφήματα ἐκ μέλανος μολυβδοκονδύλου, πίνακές κεντητοὶ καὶ χάρται γεωγραφικοὶ, πρέπει νὰ περιμείνῃ ἐπί τινα λεπτὰ τὴν οἰκοδέσποιναν. Ἡ αἴθουσα αὕτη εἶναι ἐντευκτήριον, ἡ δὲ οἰκία *παρθεναγωγεῖον*.

Διευθύντρια ἑνὸς τῶν παρθεναγωγείων τούτων, ἡ κυρία Γερβρέα, πρὸ ὀλίγου εἰσῆλθεν εἰς τὸ οἴκημα, ὅπου τοὺς πόδας ἐπὶ ὑποποδίου ἔχουσα καὶ ἐπὶ ἀνακλίντρου καθημένη, εὕρισκε τέλος μετὰ τὰς ἐνασχολήσεις καὶ τὰς καθημερινὰς ἀνησυχίας τοσοῦτον βαθείαν ἡσυχίαν, ὅσην ἠδύναντο ν' ἀπαιτῶσιν οἱ πολλοὶ αὐτῆς κόποι. Ἅπασαι αἱ ὑπότροφοι ἐκοιμῶντο, ἅπασαι αἱ θύραι ἦσαν κεκλεισμέναι· οὐδὲν δ' ἄλλο ἐν τῇ οἰκίᾳ φῶς ἔμενεν ἢ αἱ τῆς νυκτὸς λυχνίαι, ὧν ἡ ἀμυδρὰ λάμψις διεφαίνετο διὰ τῶν καλῶς κεκλεισμένων παραπετασμάτων τῶν ὑπνωτηρίων.

Ἡ κυρία Γερβρέα ἐτέρπετο λοιπὸν ἀπολαύουσα τῆς ἡσυχίας ἐκείνης. Ἀπεκδυθεῖσα ἡμιτελῶς, ἐλησμόνησε νὰ βάλῃ τὴν νυκτικήν της ἐνδυμασίαν· τοσοῦτον